

Ако се икада одлучим да напишем рад о томе колико су Срби национално угрожени у Србији у XXI веку, једно читаво поглавље ћу посветити Пешчанику - месту на којем најбоље функционише модел "аутошовинизма" тј. ширење мржње према властитом народу. Или би можда било „политички најкоректније“ да се манем науке и просто као сатиру представим највећи душебрижнички портал у Србији. У сваком случају да бих показао како би ово могло да изгледа, ја ћу своје последње утиске са Пешчаника написати у облику текста за омнибус, јер најзад ауторски радови тамо заиста могу да се драмски обраде за један добар, Оскару мио, филм.

Епизода 1 – „За све је крив Коштуница“

Први текст којем ћу посветити пажњу јесте Између цркве и Сребренице [1](#) аутора Саше Илића. Аутор се фокусира на један специфичан проблем у друштву, тј. на чињеницу да је скоро објављена

Енциклопедија српског народа

(скраћено

ЕСН

) у издању Завода за уџбенике чиме се под диригентском палицом др Радоша Љушића

„поткрепљује концепт несекуларне државе, историје и културе“. Ова очито велика баријера европске будућности Србије оличена у новој Енциклопедији мора на време да буде дисквалификована јер пре свега афирмише неистине, а да не говоримо да је овај комплетан пројекат био подржан од стране бившег премијера Војислава Коштунице и његовог министра Александра Поповића. Тако Пешчаников аутор истиче да су „високи функционери партије Војислава Коштунице, у општем отпору према стварности

и немилој прошлости, преузели руковођење главним послом којим једна култура ради на свом националном памћењу

- израдом енциклопедије“. Значи читаоци већ из овог увода могу да закључе колико је „опасно“ ово издање, јер сама помисао да су око српског националног памћења прчкали

Коштуничини функционери изазива алармантно стање. Да ово није претеривање забринутог аутора за евробудућност Србије сведоче и одреднице у самој Енциклопедији. Тако на пример Илић истиче да се може прочитати да је Дража Михаиловић био тобож трагични јунак Другог светског рата док је НОП био (ово не смем ни да напишем) идеолошки промашај. Ове грозоте

које се налазе у
ЕСН

такође су Коштуничино масло јер проистичу из историјске ревизије која је спроведена за време његове Владе, а „коју је др Љушић уградио у темеље
ЕСН,

трасирајући заувек енциклопедијску дисеминацију знања у складу са идеологијом Равногорског покрета“. Једном речју нечувено! Ревидирати „једнопартијску“ историју таман кад смо се навикнули на њу, представља прави скандал. Али то није најгоре што се може наћи у

ЕСН

. Тамо уопште нису уведени српски „ратни злочини“ нити су класификовани различити „српски геноциди“ (а толико их је било). Ту се Илић посебно осврће указујући да је Сребреница у

ЕСН

заведена као географски појам а не као пример геноцидности српског рода. Замислите то да нови нараштаји у Србији неће моћи да читају колико су им били крволочни очеви и дедови, те ће самим тим бити

закинути

за квалитетну „катарзу“ коју ће морати проћи следећих стотинак генерација српског денацификованог друштва. И на самом крају Илић указује и како је лоше представљен и покојни премијер Зоран Ђинђић: „Премијер Владе од 25.01.2001. до атентата, који се збио 12.03.2003. у дворишту зграде Владе Србије“. И стварно, кад ово прочитамо, одмах уочимо да нигде нема цитираног текста из емисије

Инсајдер

, идеолошки-исправне телевизије Б92, где се лепо каже ко је убио премијера и наравно да је за то све крив опет, ко други, него Коштуница. Сад се и сам питам, па каква је ово Енциклопедија у којој се не цитирају „супер проверени“ извори новинара Б92?!? Илић указује да је овом реченицом „потиснут из памћења читав драматични контекст

политичких збивања и злочина у дворишту Владе“ и закључује да су „криминогене структуре тим атентатом успоставиле континуитет српског националистичког програма, омогућивши на крају крајева и настанак овакве ЕСН“.

Најзад, Саша Илић доказује да су они који су убили покојног Ђинђића омогућили писање ове Енциклопедије, а њих све укупно представља, а ко други него Коштуница. Коначно, велики Илић повезује све карике давно покиданог ланца, и на крају приповеда: „можда је Војислав Коштуница изгубио на изборима, али његови национални пројекти нису. Они имају дугорочно дејство и то је ваљда свакоме, ко се имало бавио културом и науком, јасно“. Шта друго рећи него честитам Саши Илићу и овако јавно га молим да обавести међународну заједницу о својим налазима, под хитно!

Епизода 2 – „Дневник једног Квирке (eng. Queerke)“

Какав би ово омнибус био из Пешчаникове радње ако се негде не бисмо дохватили и тешког стања српских хомосексуалаца [2](#). Наиме, пре су напади на организацију „Queerica centar“ ишли у правцу „цивилизацијски заосталих“ појединаца ка „сексуално еманципованим“ појединцима или појединкама углавном на вербалном нивоу. Али када су ови „цивилизацијски заостали“ увидели да су ови „сексуално еманциповани“ добили 265.500 динара од Министарства културе, претње пређоше чак и до нивоа физичког насиља и смрти. Како то изгледа на првим борбеним линијама, сазнаћемо из дневника једног Квирке:

Драги дневниче,

Напади се крећу из више праваца – прву ударну бригаду чине „брадати“ хакери који стално прете да ће нам оборити наш вољени сајт. Један од њих ми је рекао да сам болесник и да треба да се лечим, а да нас све укупно треба побити.. не знам шта да радим.. на сајту Facebook већ се групишу, те се ставарају две ударне групе: „Queerica, Pederi Marš iz Srbije“ коју чине лако наоуружаних 400 чланова и друга „СТОП ПЕДЕРИМА

– КВИРИЈИ“ у којој има преко 1.800 елитних чланова. На овим групама се стално прети Предрагу, Бобану и Јелени, иако смо ово већ пријавили администраторима. У ноћи 17. децембра активисти удружења „Наши“ из Аранђеловца су излепили центар Београда плакатима против „Queeria centra“. Није ми јасно како су уопште могли да се непримећено инфилтрирају у наш „Круг Двојке“ што ме доводи до закључка да је реч о веома опасној и технички опремљеној групацији која се креће у групама од по три члана, тзв. „тројкама“.

Драги дневничке ситуација је крајње алармантна. Већ сутра ћемо званично да захтевамо од домаће и међународне јавности, а нарочито од вршилаца власти у овој држави, да учине све да заштите активисте и активисткиње за геј-лезбејска прâва од хомофобичних сила зла у овој земљи. Знам да би ти сад, мој добри дневничке, рекао да та прâва нису прошла скупштинску процедуру, али веруј ми да радимо на томе. Ако се власт поново оглуши о наше захтеве, ми ћемо да обавестимо Европу па ћемо да видимо када ће Србија да уђе у ЕУ. Ето тако.. пуса дневничке.. твој Квирко...

Стварно ми није јасно зашто нападају ове људе? На крају крајева свако има право да буде оно што хоће, и сви грађани Србије су једнаки под Уставом. Ја бих искористио ову прилику да позовем домаћу и међународну јавност и вршиоце власти да омогуће „Queeria centru“ да се угаси Фејсбук у Србији или још боље да угасе комплетан Интернет у овој држави. Па дабоме, нема Интеренета – нема претњи, ако сам ја ово добро схватио. У сваком случају, апелујем на мало више толеранције јер ако је Министарство културе могло да дâ паре за Марковићев филм „Турнеја“ па што не би и „Queeria centru“.

Епизода 3 – „Паламуђење“

На крају би свакако требало да видимо шта нам је спремила Светлана Лукић у својој 352. радио емисији [3](#) под насловом „Аномија“ са гошћама Дубравком Стојановић, Весном Пешић, Биљаном Ковачевић – Вучо и Светланом Слапшак.

Већ од првих реченица: „Осам година нисмо били способни да изађемо из куће која гори. Уплашили су нас крвави трагови које смо оставили за собом и будућност која нам се чинила недостојном надницом за патњу коју смо МИ преживели..“ помислих „ко о чему..“, али ипак одлучих да наставим даље. Брзо елоквентна Светлана Лукић дође до закључка да је Борис Тадић објавио потпуни прекид европских интеграције Србије окренувши се Путину и руским „гасно-ракетним аргументима“ те ме ово заинтересова да обично стандардно паламуђење послушам до краја. Први разговори између водитељке и историчарке Дубравке Стојановић односили су се на аферу око биографија у којој је главни кривац „Службени гласник“. Саговорнице су се сложиле да је наша јавност коначно почела да реагује, као да је на помолу рађање нашег јавног мњења које је као корективни фактор утицало да се пројекат око биографија повуче. Дефинитивно ћемо памтити ову годину по двома, за Србе, важним стварима: победио је Обама и добили смо јавно мњење (за детаље обратите се Лукићки или Стојановићки). После овог малог екскурса, вратимо се „озбиљним“ стварима, а то је свакако Весна Пешић, која је била наредна гошћа у емисији. Њена беседа се односила на тренутну ситуацију у којој се земља налази, разапета између Косова и ЕУ и бла бла бла, упаде ми у ухо да смо ми ономад „окупирали једну трећину Хрватске територије“, рече Пешићка врло озбиљно. Сад разумем бојазан Светлане Лукић када је критиковала нови предлог руске Думе да се поштри дефиниција издаје у Русији, јер ово свакако поставља питање која је граница између слободе говора и делања против државе? Да ли у времену када нам међународна заједница насилно отме део територије, свако честитање на независности Косова и афирмација идеја о добросуседским односима са том квазинезависном државом издаја или слобода говора? Ако је Хрватска подигла тужбу против наше земље да смо извршили агресију на њену територију, иако цели свет зна колико је Срба било на почетку а колико на крају XX века на територији Хрватске, да ли је издаја када члан српског Парламента из партије која је придружени члан владајуће коалиције каже да је Србија ономад окупирала трећину Хрватске, или је то слобода говора? Стварно је ово тешко питање, и страх „другосрбијанаца“ да Тадић постане „српски Путин“ изгледа крајње оправдано. После „инспиративне“ беседе Весне Пешић више стварно нисам могао да слушам емисију. Делић мене је био заинтересован шта ће Ковачевић-Вучо да паламуди али схватио сам да посвећивање пажње Пешчанику више од 10 минута стварно може да угрози добро расположење.

Све у свему, бавити се Пешчаником јесте интересантна тема, јер међу људима окупљеним око неолибералних идеја увек може да се нађе нека сатира. Свима онима који желе да преиспитају своје политичке ставове, препоручујем Пешчаник, једном недељно, 10 минута највише. Верујте, бићете и етички и политички још јачи самом спознајом да не припадате тој групици.

Пешчаников омнибус

Пише: Александар Врањеш
петак, 26 децембар 2008 16:44

Христос се роди! И нека нам свима (и члановима Пешчаника) буде срећна Нова година.

26.12.2008. године

1. <http://pescanik.net/content/view/2521/163/> [^]

2. <http://pescanik.net/content/view/2511/58/> [^] 3. <http://pescanik.net/content/view/2513/206/> [^]